

Om Kristi sanna kännedom

Främling har jag blivit för mina bröder (Messias). Ps. 69: 9.

Det är ett stort, djupt betydelsefullt språk, som uttalar kristendomens hemlighet, när Kristus i sin översteprästerliga bön till sin Fader säger: ”Detta är det eviga livet, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus” (Joh. 17: 3). Ja, detta är det eviga livet. I Jes. 53: 11 säger och den himmelske Fadern om enfödde Sonen: ”Med sin kunskap skall min tjänare, den rättfärdige, rättfärdiggöra många, och han, skall bära deras synder”.

Skriften fäster över allt evigt liv och salighet vid, Kristi sanna kännedom - Detsamma, som en levande tro på Kristus - men nämligen icke vid den kännedom, som vem som helst kan skaffa sig, som tager för sig historien - utan den kännedom, varom står skrivet: De skola alla varda lärda av Gud” (Joh 6:45) den kännedom, som endast den själen får, ”för vilken Sonen vill uppenbara det” (Matt. 11: 27), nämligen den fattiga själen, som Herren uppfyller med goda ting - den kännedom om Kristus, som gör ett himmelrike i hjärtat, ett evigt liv.

Ty den som rätt känner Kristus, han har ett himmelrike, har fått rättfärdighet, frid och fröjd i den helige Ande, tror på honom, älskar honom, följer honom fastän alla bekänna: ”Jag tror på Jesus Kristus, Guds ende Son, vår Herre m m”. och hava samma Kristi historia och Kristi lära i bibeln, har det oändligt olika, huru människor känna Kristus, vad de se i honom, vad de hava i honom.

Somliga hava intet av honom, mer än hans namn och hans historia; andra hava även den regelrättaste lära om honom, men dock blott en lära, intet egentligt gagn, Kristus är blott en läroartikel, och vid vissa högtidliga tillfällen en skön, hög bild för inbillningskraften; andra hava i honom mer, nämligen en verklig, levande och närvarande tuktomästare, en ny Moses, med ännu högre och svårare fordringar, än den förre; men Gudi lov, ännu andra finnas, som hava i honom all sin glädje för tid och evighet, sin tröst, sitt liv och sin salighet, sin syndaborttagare och sin frälsare, sin rättfärdighet och starkhet sin konung och sin Gud, sitt allt i alla.

Ingen känner Kristus fullkomligt; nej, de mest upplysta kristna hava blott en liten början till hans kännedom; ännu oändligt mycket mer härlighet, nåd och salighet hava vi att finna i Kristus - själva Paulus bekänner, att han icke fullkomligen fattat honom, utan ”far därefter” (Fil. 3) - här är endast fråga om en sann, av Guds Ande verkad, levande kännedom. Men till bevis på Kristi sanna kännedom gäller icke, att man själv påstår sig Ränna honom.

Om någon säger sig känna honom, men hela hans väsende vittnar om motsatsen, så bedrager han sig själv. Kristi sanna kännedom bevisar sig därigenom, att Kristus blivit för oss, vad Skriften säger att han skulle vara för oss, och att han verkar uti oss, vad skriften säger att han skulle verka. Märk, skriften säger bestämt, vad Kristus skulle tjäna till, vad han skulle vara, för oss och verka uti oss; när detta blivit verkligt på oss, då känna vi honom rätt.

Härom finnas många korta och utförliga språk. I 1 Kor. 1:30 har aposteln ett stort, klart och betydelsefullt språk om Kristus, som visar, vad han måste vara för oss och uti oss, om vi rätt känna honom. Det lyder så: ”Av vilken (nämligen Gud) I ären uti Kristus Jesus, som har blivit för oss till visdom från Gud och till rättfärdighet och till helgelse och till förlossning”, ett stort, klart och betydelsefullt språk! Var och en måste ju medgiva, att vad här står om Kristus måste bliva sant på oss, om vi rätt känna honom, anamma honom, är i honom, korteligen, om vi är rätta kristna.

Mätte vi då en gång uppriktigt betrakta, vad det innebär! - Att Kristus har blivit vår visdom, såsom han blivit oss av Gud därtill gjord, vill då säga, icke blott att vi av hans profetiska ämbete, av hans lära hava hämtat vår tro och vår lära, så att vi om alla stycken, om lagen och dess andliga krav, om den rätta bättringen, om tron, om rättfärdiggörelsen, om himmelen och helvetet m m. tro, tala och bekänna efter Kristi gudomliga lära därom; utan också, att Kristus själv och hans stora verk, till vår försoning och frälsning, är all vår visdom, vårt hjärtas dyrbaraste kunskap, vårt älsklingsämne, det vi helst tänka

på, tala och höra om. Av sammanhanget synes detta hava varit apostelns egentliga mening; ty både före och efter detta stora språk är det hans göromål att upphöja Kristi försonings kännedom såsom hans enda visdom och predikan; sägande kort förut (v. 23): ”Vi predika den korsfäste Kristus, Guds kraft och Guds visdom”; och strax därefter: ”Ty jag höll icke före, att jag visste något annat ibland eder, än Jesus Kristus och honom korsfäst” (2:2). Paulus var grundligen lärd uti fädernas stadgar m. m., men, säger han, ”jag räknar allt såsom förlust mot det överträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap” (Fil.3). Just så är ännu i dag denna de rätta kristna sinnade: Kristus är all deras visdom.

De som eljest icke ville vittna något gott om dem, vittna dock detta, att de ingenting annat vilja tala om, än om Kristus, beständigt om Kristus, först och sist om Kristus, så att det blir för andra alltför enformigt, enfaldigt och ensidigt. Ja, käre vän, vad skall man göra? Det är icke så lätt att värdera någon annan visdom, sedan man fått smak på Kristus fått syn på, vad som är i honom. Nej, då blir han vår visdom; även om vi är grundligt lärda i fädernas stadgar och i världslig visdom, så kan man sedan icke anse denna för annat än ”förlust och avskräde mot det överträffande i vår Herre Jesu Kristi kunskap”. Detta är ett bestämt tecken på dem, som rätt känna Kristus.

Se, när en människa får nåd att verkligt tro och leva av de härliga ting, som i Kristus är uppenbarade för oss: att Guds egen Son har kommit från himmelen och blivit vår broder och släkting; att han blev ”gjord under lagen, på det han skulle friköpa dem, som var under lagen”; att han är vår andre Adam, som botat vad den förre skadat; att ”han, som icke visste av synd, blev gjord till synd för oss, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom”; att han ensam har dött för alla, så att, för Guds ögon och dom, alla har dött i honom.

Se, när en människa icke blott läser, bifaller, bekänner och talar så, efter förståndets och ordets regel, utan det blivit hennes egen erfarenhet, blivit sant och levande för hennes hjärta, så att, när hon var i största nöd för sina synder, då Guds heliga krav och domar tryckte henne, hon blev benådad och rättfärdigad blott genom Kristus, och genom tron fick vittnesbörd, att hon täcktes Gud, och att Kristus i sin egen person, med sina egna verk, är hennes rättfärdighet, så att hon i honom har en fullkomlig och evig rättfärdighet, varigenom hon är alla stunder Guds täcka och älskliga barn, då inga synder fördöma och inga goda gärningar rättfärdiga oss.

Vidare, när vi erfarit, att Kristus också blev oss till helgelse och förlossning, så, att, då vi hade hundrade gånger arbetat oss trötta, och ängsliga med helgelse, bedit, vakat, stritt, men allt förgäves, utan hjärtat blev allt värre och gruvligt älskade synden, vi erfor, att så snart vi komma till den saliga fridgivande tron på Kristi förtjänst och kärlek, hjärtat försmälte, blev varmt och gudeligt, villigt till allt gott, i det den helige Ande, tog sin boning i oss, och att vi nu beständigt, i samma grad vi tro, även är mer andligt sinnade, samt synden och världen övermäktiga; att vi nu fått i Kristus även en huld herde, en mäktig och trofast herde, vän och broder, som genom sitt ord och sonade i allting sköter oss, leder och styrker oss, väcker och varnar oss, hjälper och tröstar oss m m.

När detta icke mer är blott ord i vackra böcker och på andäktiga läppar, utan; en stor levande verklighet, på det sätt nu är visat, så att vi erfarit det, se, då blir man så sinnad, att man bekänner med: Paulus: ”Jag räknar nu allt såsom förlust mot det överträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap”.

Men dessa lyckliga själar, som så känna Kristus, är desamma, som dock känna en beständig brist i detta stycke och bekänna: jag har knappt en gnista av Kristi kännedom, han har visserligen blivit min enda tröst och glädje på jorden, min enda rättfärdighet, min enda helgelse, och därför min enda visdom; men jag måste beklaga, att jag aldrig kan rätt, hålla honom för vad han är, utan ideligen förlorar hans rätta bild, varför jag ock far efter att mer och mer fatta honom, såsom jag blivit fattad av honom.

Se, längre kommer de - icke med Kristi kunskap på jorden, än att vi alltid dess mer hungra efter honom. Vi hava väl fått lukten, den söta lukten av Sions ”gyllene ros” (Mik. 4: 8), men blott såsom en lukt av densamma, som vi alltmer fara efter att draga in - såsom vi sett av Paulus vittnesbörd om sig (Fil. 3:12, 13). Men, tänk nu: då själva Paulus, den store förkunnaren av Kristi hemlighet, bekänner om sig, att han ännu icke hade nog av Kristi kunskap, och de kristna, som dagligen studera därpå, alltid beklaga brist i detta stycke, huru är det då med dem, som aldrig få studera och dock är så belåtna med sin kännedom om Kristus, så mätta på ordet om korset och anse andra, om ock religiösa, ämnen viktigare. De vilja visst anses för kristna, men huru hänger detta tillsammans.

Tänk vidare: vi bekänna alla, att ingenting i himmelen eller på jorden är så stort, som Guds uppenbarelse i Kristus, att intet större nådesunder av himmelens Gud finnes, ingen större gåva och skatt blivit oss given, än Guds Son, ingen större artikel i hela vår himmelska lära, ingen, som uträttar mera, efter Kristus allena är oss av Gud gjord både till visdom, till rättfärdighet, till helgelse och till förlossning; på samma gång finnes ock ingenting, som är en så förborgad hemlighet för allt förnuft, som Kristus, ingenting, som så sent och så litet fäster sig i våra hjärtan, och likväl ingenting så nödvändigt för hela det kristna livet! - sådant bekänner var och en, som vill vara en kristen.

Varav kommer det då, att de, som bekänna sådant, likväl icke mest studera, tänka och tala om samme vår välsignade Herre och Frälsare, utan anse andra saker viktigare? Vad vittnar det om? Ja, om vad annat, än om hjärtats tillstånd. Det vittnar, att deras hjärtats tillstånd, deras sinne och smak icke överensstämma med deras förstånd och bekännelse; att de således leva i ett falskt och oäkta förhållande med sig själva - och således att många är religiösa, som icke är kristna.

Eller skola vi säga: Det finnes också sanna kristna, som dock anse andra ämnen viktigare, än Kristus - Här talas icke om stunderna av en tillfällig förströelse eller kallsinnighet, utan om vad som i allmänhet gäller mest för själen! - Skola vi säga: det finnes trogna, i Kristus saliggjorda och levande kristna, som anse andra ämnen viktigare, än Kristus eller så: De hava väl i Kristus fått sitt hjärtas allt, sitt viktigaste, men de vilja icke sysselsätta sig med honom, tänka, tala och höra om honom! Sådant strider alldeles mot sakens natur. O, att var och en här blev uppriktig mot sig och provade sitt inre!

Men de som icke hava i Kristus sin visdom, de hava icke heller sin rättfärdighet, helgelse och förlossning i honom; ty när Kristus blivit oss allt detta, då veta vi intet bättre, än honom. De kunna väl hava klart förstånd om rättfärdiggörelsen och bekänna: vad är vår rättfärdighet, vem skulle väl hava sin tröst i den? Men då Kristus icke är dem ett dagligt behov, så bevisar detta, att de icke känna synden, och således icke i sanning hava i Kristus all sin tröst och rättfärdighet. Det är två olika ting, att vackert försaka sin rättfärdighets pris, och att rent av sakna denna rättfärdighet och i dess ställe hava tryckande skulder. Lagens rätta verk är att icke blott beröva människan berömmelse och anspråk, utan ock att göra henne "brottslig" för Gud (Rom. 3: 19), icke blott att icke förtjänster överflöda, utan att tvärt om synden överflödar" (5: 20).

Då först kan man i sanning hava all sin rättfärdighet i Kristus." Men då är han ock dyr och behövlig för den människan. Vad helgelsen angår, så är den ett stycke, varpå många hjärtans tankar varda uppenbarade, då det nämligen är så långt ifrån, att Kristus blir dem till helgelse, att de icke ens kunna förstå eller tro, vad skriften säger, att Herren "renade deras hjärtan genom tron" (Apg. 15: 9), utan de mena väl snarare, att mycket hörande och predikande om tron, om nåden, om Kristus, skall tvärt om verka menligt för helgelsen.

Därmed bekänna de ju, att de icke själva erfarit, vad det är, att Kristus är oss gjord till helgelse. I dess ställe anse de, att helgelsen skall verkas genom vakor, bön, strid, utan att fästa mycket avseende på, om de förut är benådade och saliga i Kristus genom tron - vilket, enligt skriften och de trognas erfarenhet, måste, gå förut, såsom den enda rätta grunden, livet och kraften i helgelsen, innan vaksamhet, bön och strid kunna bliva sanna och välgörande.

- Se, på sådant sätt kan man finna, om man rätt känner Kristus. Den punkt av Kristi kännedom, på vilken egentligen allt beror, och vilken utgör själva livet i kristendomen och i de kristnas hjärta, är frågan om försoningen, eller vad Kristus egentligen uträttade uti sin död.

Men här bör noga märkas, att icke alla hjärtan är bekväma att rätteligen lära detta. De "helbrädda" kunna väl förstå att erkänna läkarens och läke- medlets kraft; men de "kranka" som erfar den, de känna den på ett annat sätt. Här fordras fattiga, med synden arbetande och betungade hjärtan. Dessutom har Herren bibehållit för sig själv att meddela den egentligen frälsande kunskapen om Kristus; såsom han själv sade: "Allting har blivit mig överlåtet av min Fader, och ingen känner Sonen utom Fadern, icke heller känner någon Fadern utom Sonen, och den, för vilken Sonen vill uppenbara det" (Matt. 11: 27).

Och för vilken han vill uppenbara det säger han i 25:e versen, nämligen för de i egna ögon "enfaldiga", och för vilka han vill "dölja det", för de i sina ögon "visa och kloka" och lärda, som alltid veta nog. "Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd." "De rika låter han gå tomma bort, och de hungriga mättar han med goda ting." Lovat vare Herrens namn! För de enfaldiga

uppenbarar han det, och de hungriga mättar han med goda ting.

Men ve den själ, för vilken Gud själv vill dölja detta! O, ve den själ, som Gud själv ”står emot” - som Gud låter förbliva tom! Det är förskräckliga ord, men talade av samma sanningens mun, på vilkens ord vi hoppas all salighet. De är då lika gudomligt sanna, som allt Guds evangelium. Gud give, att vi med ödmjuka, fattiga och hungrande hjärtan anammade hans ord!

Nu - vad var det egentligen, som Kristus med sitt bittra lidande till kropp och själ, sin blodiga död på korsets träd, utträttades. I katekesen hava vi lärt bekänna: ”Jag tror, att Jesus Kristus - förlöslat, förvärvat och vunnit mig förtappade och fördömda människa ifrån alla synder; ifrån dödens och djävulens våld; icke med guld eller silver, utan med sitt oskyldiga lidande och död.” Här bekänna vi med Luthers ord, att Kristus med sitt heliga och dyra blod redan har förlöslat, redan har förvärvat och vunnit oss ifrån alla synder ; att således hela världens alla synder i Kristi död blev med hans blod försonade, betalade, avplanade; hela världen förlöslad från lagens förbannelse, dödens och djävulens våld, och Gud blickad mot hela Adams släkte. Ja, sannerligen är det så.

Men var och en, som rätt betänker, vad vi här säga, måste tillstå, att han känner en häpnad därvid. De trogna kunna blott med stor möda och dagligt betraktande av Herrens egna ord behålla sig vid en sådan tro. De arma förnuftshelgonen rysa därvid, anse det högst farligt att så tro, men bliva förvirrade och veta icke, huru de skola förklara meningen av Kristi försoning, eller vad han utträttade med sin död. Visserligen har han dött för världens synder, mena de, ty det står så tydligt i bibeln, ”att han gav sitt liv till skuld- offer” (Jes. 53), att han var ”Guds Lamm, som borttog världens synd” (Joh. 1: 29); men - men - men man får icke taga det så, att alla människors synder är avplanade, utstrukna, att alla redan är förlöslade från lagens förbannelse; det kunde leda till säkerhet m m.

Men käre, vad skall man göra, när Gud själv tydligen talat så, och Kristus själv sade: Mitt blod varder utgjutet till syndernas förlåtelse. Huru går det här med tron och förnuftets tillfångatagande under Kristi lydnad (2 Kor. 10: 5)? Och att många förvända vår Guds nåd till lösaktighet, missbruka evangelium, nattvarden och alla Guds välgärningar till säkerhet, det är sant; men skola vi därför förneka eller bortkasta dessa kostliga ting Bibeln har andra medel mot säkerheten, än att dölja och förneka evangeliets sanning.

Här blir därför blott fråga om, vad som är sanning. Vad säger då skriften om den stora och viktiga frågan, om Kristi död? I Jesajas 53:e kap. står: ”Herren kastade allas våra synder på honom. Han blev sargad för våra överträdelser och slagen för våra missgärningar. Näpsten lades på honom, för att vi skulle hava frid, och genom hans sår blev vi helade. När han har givit sitt liv till skuldoffer, skall han se en säd och med sin kunskap skall min tjänare, den rättfärdige, rättfärdiggöra många; och han skall bära deras synder.” I Dan. 9: 24 står: ”Sjuttio veckor är bestämda för ditt i folk och för din heliga stad, till dess överträdelserna varder förtagen, och synden betäckt, och skulden försonad, och den eviga rättfärdigheten framhavd, och profetsyn besegrad, och det Allraheligaste smort.”

Märk då, på den bestämda tiden, då skulle överträdelserna bliva förtagen, synden betäckt, och skulden försonad! I Sak. 3: 8, 9 står: ”Jag skall sända min tjänare (Zemah), Telningen. Ty se, den stenen, vilken jag bar lagt för Josua ansikte, över den enda stenen vaka sju ögon. Se, jag skall inrista en inskrift däruppå, säger Herren Sebaot, och utplåna : detta landets skuld på en enda dag.” Märk: ”utplåna”; märk: ”på en enda dag”!

I Joh. 1: 29 står: ”Se, Guds Lamm, som borttager världens synd.” Märk: ”borttager”; och märk: ”världens”.

I Matt. 20: 28 säger Kristus: ”Människosonen har icke kommit för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.” (”Många”, såsom en motsats till en, som gav sitt liv. Se 1 Tim. 2: 5, 6 och Rom. 5: 15 - 19.)

I Matt. 26: 28 står: ”Detta är mitt blod, det nya förbundets, vilket varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse.” I 1 Joh. 2: 2 står: ”Och han är försoningen för våra synder; icke allenast för våra, utan ock för hela världens.”

I Rom. 5:e kap. står: ”Gud bevisar sin kärlek till oss däruti, att Kristus har dött för oss, medan vi ännu voro syndare.

- Ty om vi, medan vi voro fiender, blev försonade med Gud genom hans Sons död, skola vi mycket mer, sedan vi blivit försonade, varda frälsta genom hans liv. - Såsom nu därför genom en överträdelse fördömmelse kom över alla människor, så har ock genom en rättfärdighet rättfärdiggörelse till liv

kommit över alla människor.”

I 2 Kor. 5:e kap. står: ”En har dött för alla, därför hava alla dött. - Ty den som icke visste av synd, har Gud för oss gjort till synd, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom. - Ty Gud försonade i Kristus världen med sig själv, icke tillräknande dem deras överträdelser, och nedlade hos oss försoningens ord.”

I Gal. 3: 13 står: ”Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse, då han vart en förbannelse för oss; ty det är skrivet: förbannad är var och en, som hänger på trä”

- Märk: ”har förlöstat oss”; men när? Jo, då han vart en förbannelse för oss. I Kol. 2: 14 står: ”Och utplånat handskriften i stadgar, som var emot oss och låg oss i vägen, och den har han tagit bort och fastnaglat den vid korset.” Märk: ”utplånat handskriften”; märk: ”fastnaglat den vid korset”.

I Ef. 2: 10 står: ”Och att han skulle med Gud försona dem båda i en enda kropp genom korset, då han på detta dödade fiendskapen.” - Märk: ”genom korset”; och märk: ”dödade” - ”dödade fiendskapen”.

Om detta ord: ”dödade ovänskapen”, skriver kyrkofadern Krysostomus: - Ingenting kan sägas mer eftertryckligt eller mer betydelsefullt; han säger icke upplösa eller borttaga, utan det som är ännu eftertryckligare, döda eller avliva, så att den aldrig mer kan få liv igen.”

Se, så lyda nu den heliga skrifts egna ord i både gamla och nya testamentet - ord av både Fadern och Sonen, av både profeter och apostlar - ord, som skola, om än himmel och jord förgås, bliva fasta evinnerligen. - De orden förklara, att försoningen”, ”återlösningen i Kristus Jesus”, verkligen var en försoning, ett syndaskuldens betalande och utplånande, ett dödande av den skuld och dom, som stod i budorden; att vi verkligen ”blev försonade med Gud genom hans Sons död, medan vi ännu var fiender”, oomvända, från Gud bortkomna; ty Gud i Kristus försonade världen med sig själv, icke tillräknande dem deras synder, ty synden var kastad på Guds Lamm.

Frågar nu någon: Vad fordras då mer? Då är ju alla frälsta? Så följer i samma språk (2 Kor. 5: 19, 20): ”Och nedlade hos oss försoningens ord. Vi bedja i Kristi ställe: låten försona eder med Gud.” Detta är allt, som fordras; Gud är försonad med världen; synden är borttagen av Guds Lamm, kan därför icke mer fördöma oss (”icke tillräknande dem deras synder”); nu återstår endast, att ock vi komma och ”låta försona oss med Gud”, emottaga den stora nåden, som Kristus så dyrt förvärvat oss, fatta förtroende till den försonade Fadern och bliva barnsligt sinnade mot honom. Detta kallas omvändelse, bättring och tro.

Men om detta sker eller icke, så är försoningen dock skedd, Guds rättfärdighet dock tillfredsställd, synden betald och avplanad, Gud blidkad; om vi emottaga gåvan, så hava vi den; om vi förskjuta den, så hava vi den icke; men given är hon. Hon står och väntar på var och en; bröllopet är tillrett. Faderns famn utsträckt och den yppersta klädnaden färdig, väntande på sonen; men när de bjudna icke vilja komma, så, få de intet av alltsammans.

Så bliva då själar fördömda, icke för sina synders skull, utan såsom Kristus själv uttryckligt förklarar: emedan ”de icke trodde på Guds enfödde Sons namn” (Joh. 3: 18) ; emedan de ”icke ville komma till honom, att de måtte hava liv”.

O, vilken beklagansvärde nöd och skada, att icke alla skola veta, vad de hava i Kristus, vad som är skett uti hans död! Sant är det, att de flesta är säkra, sovande, lättsinniga nådens föraktare, som vore värda att aldrig få höra sådana stora saker, och ”vilkas fördömmelse är all rätt” - de skola en dag ”se i vem de hava stungit”, vilken de föraktat.

- Men I, som känner eder synd och dom av lagen, gärna vilja återkomma till Gud, men icke kan, inte vågar, för det myckna som fattas eder - hören, hören! Att lagen och samvetet fördöma eder, det är icke underligt, ty synd fattas icke. I kunnen icke vad I borden, icke ens ångra nog, icke bedja, icke älska, icke vaka och strida, utan allt vad lagen fordrar, det fattas eder, och vad lagen förbjuder, det överflödar.

Men hören! Allt detta jämmerliga, oförsvarliga, fördömliga elände har Kristus tagit på sig; Kristus, som icke visste av någon synd., har av Gud blivit gjort till synd ”för oss” - ”för oss” - ”för oss” - gjort till synd! - ”på, det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom” - ”i honom”! - ”Kristus friköpte oss ifrån lagens förbannelse, då han vart en förbannelse för oss” - ”för oss”! Vad skulle han göra mer? Är icke detta nog? Vem fördömer dig nu, o människa?

Icke fördömer Gud dig; ty han är fullkomligt nöjd med vad Kristus gjort, och beder dig komma genast. Icke fördömer Frälsaren dig; ty han har givit sitt blod och liv, för att göra, dig frälst och salig, och säger: ”Kom till mig, I alla, som arbeten och är betungade, och jag skall vederkvicka eder.”

Icke fördömer Anden dig; ty han förklarar blott Kristus för själarna, kallar och bjuder till bröllopet. Vem fördömer dig då?

- Det är otron, som fördömer dig, djävulen och det arga hjärtat, som ingiva dig otro och fördömer dig, sägande, att det icke är nog med vad Jesus gjort. Förskräcks för otron; du är skyldig att tro, att genast tro, du är befalld att tro; den hotas med döden, om du icke tror; bed då Gud om tron och släpp honom icke, förrän han i ditt hjärta intryckt: det är nog, evigt nog, vad Jesus gjort och lidit. Och den, som i sitt elände fått sitt allt och sitt nog i Kristus, den är frälst, den är salig, den har tron, den är en kristen - den känner Kristus och har evigt liv.

”Ja”, säger många, ”jag vet allt detta om Kristus, håller det ock för sant; men jag får ingen kraft därav på hjärtat, det verkar icke det liv, den tröst, frid, glädje och kraft, som get skulle” o. s. v. Så klagar många. Och det är sant: ”Tron är icke var mans” (2 Tess. 3: 2). Många har detta vetande om Kristus, denna historiska tro, men bar aldrig smakat den ljuvlighet och kraft, som den sanna, levande, tillägnande tron har med sig.

Andra åter uttrycka med denna klagan blott sitt törstande efter känslor och ljuva förnimmelser av nåden, av Frälsarens kärlek och närvaro. De hava verklig tro, hava nämligen i Kristus sin enda tröst och skatt, sitt allt i alla; hava ock genom tron fått ett nytt sinne och veta tydligt skilja mellan den tid, de stod under lagen, och denna under nåden; men de minnas ock, vilka ljuva känslor de i början hade, och törsta nu efter dessa åter.

Dessa borde en gång besinna, att, hela skriften talar blott om tro, tro på Jesus Kristus, och aldrig om känslor, om att tro på själva ordet, såsom det lyder, och hålla sig därvid, känslan må vara ljuv eller bitter. De borde besinna, att de dock böra göra den gode Frälsaren till viljes och låta sig nöja, om det behagar honom fördölja sig och pröva deras tro - såsom han gjorde med kananeiskan - och ihågkomma, huru kärt det var för honom, att hon ändå trodde, så att han just hade en hjärtlig lust däråt och utbrast: ”O, kvinna! din tro är stor, ske dig, som du vill” - och då fick hon också smaka och se, huru ljuvlig han var. Låt oss göra Frälsaren denna glädje!

Han har ingen större glädje av oss, än när vi tro på honom. Men att verkligen tro, d. ä. i allt bekymmer över sig själv, i all uselhet, synd och anfäktning, dock verkligen hava i Kristus sin tröst, sitt hållfäste, sin rättfärdighet och frid, det är alldeles nödvändigt. Och för att vi måtte få denna kraft av ordet; för att Gud, som bar trons gåva i sin hand, måtte kunna giva oss en verklig och levande tro, därtill är i synnerhet nödigt, att vi stilla och enfaldigt giva akt på något visst stycke av Guds ord, något visst kärnspråk om Kristus, sakta, djupt och allvarligt betrakta det: ”ty tron är av predikan”.

Många förspilla Guds nåd blott genom att beständigt vända tankarna hit och dit, om ock på andliga föremål, och icke kunna hålla ögonen på den korsfäste en enda stund stilla. De vilja icke tro vad skriften allestädes vittnar, att allt, allt skulle botas genom tron, att Kristus är oss gjord både till rättfärdighet och till helgelse; därför hava de så mångahanda omsorger, att ordet aldrig hinner sjunka ned i deras hjärtan och verka trons liv och kraft. Ett brusande hav kan icke uppvärmas ens av solens hetaste strålar, då däremot en stilla yta lätteligen mottager dessa ljus och värme. Så är det ock med hjärtat.

Därför, såsom vi redan av en hel mängd kärnspråk om Kristus sett, huru hans försoning bör förstås, vilja vi nu företaga oss blott ett enda av dessa språk och se, vad det innebär. Vi taga det, som läses i Gal. 3: 13, så lydande: ”Kristus har, friköpt oss ifrån lagens förbannelse, då han vart en förbannelse för oss; ty det är skrivet: Förbannad är var och en, som hänger på trä.”

Se nu, om detta språk finge rum i hjärtat, vad för ett himmelrike av utsäglig tröst, evig och orubblig tröst skulle det icke bliva där, så att vi skulle trotsa all helvetets makt och i all vår ömkligaste svaghet triumfera och berömma oss i Herren!

Ty betänk dock, vilka ord här är, vilken bild vi skåda! Kristus vart en förbannelse - Här är i synnerhet några ord av allra högsta vikt att begrunda och fasthålla:

1) Han vart en förbannelse 2) för oss 3) och han har därmed friköpt oss ifrån lagens förbannelse.

Att Kristus, Guds egen Son, vart en förbannelse är ett underligt och hårt tal, men en övermåttan stark

och väldig tröst, om man kan betänka det. Såsom aposteln visar, hava orden sin grund i Guds egen lag. I 5 Mos. 21 se vi, att Gud hade förordnat ett dödsstraff, varvid all lagens förbannelse var fästad, och en förbannelse "för Gud", såsom orden där lyda; nämligen det, när någon "hängdes på träd"; ty föreskriften om det straffet lyder så: "ty en Guds förbannelse är den, som blivit upphängd".

Och den förbannelsen var så svår, att om en sådan kropp hängde över jordytan en natt, så var, efter samma lag, hela landet oskärat. En sådan lag hade Herren otvivelaktigt givit med avseende på Kristus, på det att man skulle veta, vad det dödssätt, som han fick, innebar.

Märk då: Kristus har burit all lagens förbannelse. Men denna var så stor, att aposteln säger, att han vart en förbannelse, blev hel och hållen idel förbannelse, blev icke blott belagd med mycken förbannelse, utan så överhopad därmed, att han kunde hel och hållen kallas en förbannelse. Paulus brukar samma talesätt i 2 Kor. 5: 21, då han säger, att Kristus blev gjord till synd.

Märk: icke blott mycket syndbelastad, utan idel synd. Detta har biskop Hersleb starkt utlagt, då han i ett tal över detta språk, pag. 22, säger: "Honom (Jesus) har Gud gjort till synd, alldeles till själva synden, så att Gud ansåg honom för intet annat, än idel synd; ja, han icke blott ansåg honom för synd, utan han gjorde honom, så till sägandes, till en syndamassa på det att allt vårt straff, all Guds vrede, all helvetets grymhet, all satans rättighet till oss skulle för syndens skull sammanstöta uti honom, såsom i en medelpunkt, sedan alla synder blivit församlade uti honom; emedan hela världens synder skulle likasom hava kvarter, rum och plats hos honom, att de skulle finnas igen hos honom, och att alla skulle se, att de voro lagda på honom.

Och pag. 26: "Jesus kunde på intet vis undskylla sig, icke försvara sig, ja icke en gång inför Gud säga, att han var oskyldig"; ty då Gud tillräknar synder eller rättfärdighet, då är det högsta allvar och verklighet." - Nu, detta låter alltför underligt, att Kristus är gjord till synd och vart en förbannelse; men vad är detta annat, än det Johannes säger: "Se, Guds Lamm, som bär och borttager världens synder" - vilket vi höra sjungas över våra huvuden, var gång vi böja dem till Jesu nattvardebord att emottaga hans lekamen och blod, om vilka han själv där förklarar: utgiven och utgjutet till syndernas förlåtelse - och detsamma som i Jes. 53 står: "Herren kastade allas våra synder uppå honom; han bar deras synder e t c?"

Det är därför ett ord, som vi aldrig kunna nog begrunda och påtänka, att Kristus vart en förbannelse. Det andra högst tänkvärda ordet är detta: för oss - för oss, för oss!! Det är på detta korta ord: för oss, som språkets hela kraft ligger. För sin egen del behövde Kristus visst icke bliva, en förbannelse; ty han var till sitt eget väsende alldeles oskyldig, helig och rättfärdig, men att han vart en förbannelse, det kom därav, att han tagit på sig våra skulder.

Men efter lag skulle varje mördare hängas på förbannelseträdet, därför har ock Kristus efter lag måst hänga därpå. Ty han hade tagit på sig en syndares och mördares person, ja icke blott ens, utan alla syndares och mördares tillhopp; ty vi är allesamman syndare och mördare inför Gud; därför har han måst inför Gud varda det, som vi är, nämligen en syndare, mördare, missgärningsman; såsom skrivet står: "Den, som icke visste av synd, har Gud för oss gjort till synd."

Men på detta sätt blev Kristus inför Gud den allra största syndare, vars like icke varit på jorden. Ty i det han är ett offer för hela världens synder, så är han nu för Gud icke en sådan person, som är oskyldig och utan synd, såsom Guds Son i härligheten, utan en syndare är han, "en liten tid av Gud övergiven" (Ps. 8: 6), vilken bär och bar på sin rygg Paulus synder, som var en Guds försmädare, förföljare och våldsverkare; Petri synder, som förnekade sin Herre; Davids, som begick hor och mord, ja, mina och dina och hela världens.

Ty alla de synder som jag, du och vi allesamman gjort och ännu dagligen göra, de är med sådan kraft och gudomligt allvar lagda på Kristus, Guds, Lamm, som skulle han själv hava gjort dem; så verkligt är, de Kristi egna synder. Sannerligen: antingen måste våra synder vara Kristi egna synder, eller måste vi evinnerligen vara, förtappade.

Se, detta - att Kristus så alldeles haft våra synder på sig, som om han själv gjort dem; och däremot, att allt, det han, gjorde och lidit, skedde så alldeles i vårt ställe, som om vi själva gjort och lidit det - detta var vad. Paulus menade, då, han sade: "Den som icke visste av synd, har Gud gjort till, synd för oss, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom."

Och åter i samma kapitel: "Vi hålla före, att en har dött för alla, och därför hava alla dött!" Därav kunna vi se, vad det ordet "för oss" innebär, då han säger: "Kristus vart en förbannelse för oss."

Kristus har av ousäglig barmhärtighet och i kraft av Faderns eviga försoningsråd gjort ett högst nådefullt byte med oss: det vi hade, vilket var synden, förbannelsen och döden, det tog han på sig; och det han hade och vi saknade, nämligen rättfärdighet, liv och salighet, det gav han åt oss. Det kostade visst den käre Herren ganska mycket, starkt rop och tårar, svett och blod, då han vart till förbannelse; men det skulle dock ske, och han gick det härligen igenom.

Nu säger aposteln, att Kristus därigenom verkligen ”har friköpt oss ifrån lagens förbannelse”. Han säger icke: skall friköpa, oss, t. ex. då vi bliva rätt fromma, troende och helgade; nej, utan han ”har friköpt oss” på den dagen och de timmarna, då han vart en förbannelse för oss. Här se vi nu, varför skriften lärar, att vi bliva fördömda endast genom otron, bortoblivandet och nådens förakt. Och här är orsaken, varför de största syndare och synderskor, när de kommo till Jesus, för att söka nåd och för hela sitt liv bliva hans egna, genast finge nåd och blev så mottagna, som om ingen lag funnits till, som om de aldrig hade syndat; ty Kristus var ”gjord under lagen, för att friköpa dem, som voro under lagen”.

Här är orsaken, varför vi alla, vid ett sådant kommande till Jesus, genast varda rättfärdiga och saliga, så snart vi blott vilja med tron emottaga vår stora, eviga, skänkta rättfärdighet, som stått och står färdig, väntande på oss. Och fastän även hos de troende synden bor kvar i kött och blod, samt ofta under vandringen kan bryta ut, så kan dock ingen synd tillräknas dem, lagen aldrig fördöma dem, utan de förbliva ändå för Guds ögon alla stunder lika rena, täcka och heliga - det kommer allt därav, att all synd och lagens förbannelse blivit lagd på Kristus, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom!

Ty Kristus har dock sannerligen icke lidit för inbillade synder, utan för verkliga, otillbörliga, och icke tagit blott några synder på sig, utan alla, icke blott de små, utan ock de stora, icke blott de forna, utan också de närvarande, icke blott de ogudaktigas, utan också de trognas. Huru skulle vi eljest kunna hava frid, vilket han, enligt profetens ord, velat genom sin försoning åstadkomma (Jes. 53: 5); ja, huru vore han eljest en fullkomlig Frälsare? Huru kan en människa, som får nåd att inse och tro detta, annat än bliva helt upptänd av glädje och kärlek?

Den själ, som icke blir tröstad av sådan vår Herre Kristi kärlek, måste nödvändigt ligga försänkt i en hård otro. Och det hjärta, som icke av denna Guds kärlek uppvärms och bevekas till genkärlek och Frälsarens glada och villiga efterföljd, måste nödvändigt vara i otro, samt hårdare än stål, och må väl förskräckas. O, när den gudomliga kärleken gått så långt, att den utgivit sin enfödde Son, och Sonen blivit en förbannelse för oss, för att förlösa oss därifrån, och vi sådant veta, tro, bekänna, samt förnimma Andens klappning på hjärtat, men allt detta oaktat fortfara att följa naturen, lustarna och världen. Icke må man undra, att Gud i helig vrede låter sådana föraktare fara; att de av Anden övergivas och lämnas åt djävulens förtjusning, förblindelse, förstockelse, till att evigt, evigt bliva borta! Gud låter icke gäcka sig!

- Men detta är lätt att förstå. Vad som däremot är en svår hemlighet, är, att Guds vrede också vilar över en hop allvarligare själar, som hava nit om Gud, men dock aldrig vilja höra, vad Gud säger, och hylla Sonen, utan, i sitt allvarliga nit, med judarna förtrampa hans blod och, förvillade av djävulen, rent av fly för tron, för försoningsnådens fulla anammande.

De se snett på Kristi försoning, nåden och tron och anse läran därom skadlig för deras bättring, allvarlighet, helgelse m m. Att som en syndare omfatta Kristus och i honom vara glad och salig anse de antingen för en förmätenhet och säkerhet, eller för att förvända nåden till lösaktighet. De mena, att man bör tro så måttligt, att lagen alltid måtte få regera i samvetet, de mena, att dess krävande röst i samvetet måste vara helgelsens rätta drivkraft.

Gud öppne deras ögon! All skrift vittnar, att allt det, som icke går av tron, är synd; att fröjd i Herren skall vara vår starkhet; att alla de som hålla sig till lagens gärningar är under förbannelse; att Kristus är oss gjord till helgelse. Svårt skall det bliva för dem att förstå dessa språk; svårt att undkomma deras dom. Emellertid få de gå i öknen. Sedan det goda landet, trons liv i Kristus, blivit så illa beryktat för dem, att de icke våga intaga det, få de gå sina 40 år i Sinai öknen och där dö - för otrons skull - såsom aposteln säger: ”Vilka angick det, som han svor, att de icke skulle inkomma i hans vila, om icke dem, som hade varit ohörsamma. Och vi se, att de icke kunde inkomma för otros skull” (Heb. 3: 18, 19).

De åter, som mitt i sitt elände, mitt i sin allvarligaste bättringsuselhet och överflödande synd, bliva

rådlösa, handfallna och såsom sådana, tro ordet, som säger, att Kristus kom att frälsa syndare och har blivit en förbannelse för dem, och få däri sin tröst, sitt nog, sitt allt, de bekänna: Nu först fick jag liv, nu först frid med Gud, nu först visshet om nåden och en glad, villig, helig ande, nu först kraft, nu först sann helgelse! Och sannerligen: nu först börja de ”bära frukt åt Gud”, ”tjäna i Andens nya, väsende och icke i bokstavens gamla väsende” (Rom. 7: 4 - 6).

Ty de göra nu det goda, icke därför att man skall, bör, måste, utan därför att de genom nåden fått en ny natur, nytt hjärta och sinne, så att det goda, heliga, för Gud behagliga blivit deras lust, och allt ont deras högsta plåga. Och denne Helige Ande uti dem förökas uti samma mån, som de är i samvetet fria från lagen, är glada och saliga i Kristus. De hava erfärit, vad de orden betyda: ”Så hava ock vi blivit dödade från lagen genom Kristi kropp, lösgjorda från den, i vilken vi hölls fångna - på det att vi måtte bära frukt åt Gud m m”. Detta heter, att Kristus har blivit oss gjord till helgelse.

Få är de, som förstå detta, som erfärit detta. - I, som är så lyckliga, ”behållen det I haven, att ingen må taga eder krona!” ”Låten eder icke på nytt fångas under träldomens ok!” Djävulen och falska lärare i fårakläder skola vilja föra oss dit, men allra mest vårt eget av synden anfäktade samvete, förnuftet och känslan. I samma stund vi kommit till tron, måste vi bereda oss på att den skall anfäktas, att köttet skall förbliva ont, rasa och strida emot Anden; men ock, att nåden i Kristus skall förbliva lika oförminskad.

Att vi är i allt grundförärvade, det är sant; att lagen skall i allt fördöma oss, det är sant; men att Kristus bar friköpt oss ifrån lagens förbannelse, det är ock sant; att han blivit gjord till synd för oss, och vi till Guds rättfärdighet i honom, det ock är sant; att vi därför är i honom alla stunder rättfärdiga, heliga, rena och täcka för Gud, det är, lovat vare Herrens namn, visserligen sant! Gud föröke oss Kristi sanna kännedom!

Vad här är framställt, är blott en skymt därav; det är ett ämne, som de kristna aldrig avsluta. Gud föröke oss ljus däri! Amen.

- C-O Rosenius 1848

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).